

НѢКОГА

Блеснаха въввъ трепетъ и тревога
на вагона чернитѣ стѣкла —
ти премина срѣдъ кълба отъ огънь,
и потъна въ синята мъгла.

А следъ тебъ звезда отъ семафора
озари на вѣки твоя пжть,
и азъ гледахъ, гледахъ до умора
какъ изчезна въввъ нощъта градътъ.

Опустѣ, притихна ресторана.
Сънь ли бѣ — съня ли отлетѣ?
Самъ и бледъ надъ чашата разляна
азъ цѣлувахъ синитѣ цвѣтя.